

Les dues cares de Maçanet

Maçanet de la Selva enfila unes eleccions tranquil·les, amb tres candidatures, que ara formen govern, però amb el repte de tirar endavant i recosir dos models urbanístics antagònics

Unes eleccions municipals marquen una línia divisòria entre legal i mental, però també una frontera política, que, a més del relleu, ens ajuda a tancar un període i, lògicament, ens fa evident el pas del temps. Molts d'aquests períodes divisoris són clau per a la història d'un municipi. Maçanet de la Selva es troba en una d'aquestes tessitures. I no pas qualsevol. Una de molt important. Esmentat en documents de l'any 919, Maçanet va recórrer bona part del segle XX sent una població agrícola i artesana, on es pot destacar la producció d'esclops. Un únic nucli i diversos veïnats van ser el marc on els veïns van viure, treballar i créixer. I no va ser fàcil. L'abastament d'aigua potable no va arribar fins al 1966, i el 1969 es construeix la urbanització Martí Tomàs, avuiavinguda Catalunya. És en aquests darrers 50 anys que l'evolució és més important. És cert que va haver d'esperar a créixer, però quan ho va fer va ser de bracet amb l'enganyosa modernitat del desenvolupisme. I en va pagar un preu. Un de molt alt. Maçanet, doncs, és el paradigma d'una població amb dues cares urbanístiques; dos pols oposats, dos models totalment diferents, del tot antagònics, que ara lluiten per buscar sinergies aparentment impossibles, condemnats a entendre's. És per això que els seus consistoris han tingut i tenen un repte: Maçanet ha de recosir l'urbanisme i, a la vegada, decreixer.

Els principals actors Abans d'analitzar l'evolució del municipi i, en conseqüència, els grans reptes que té Maçanet, donem una ullada al consistori. El govern està format per Som Maçanet (6 regidors), que té l'alcaldia; ERC (3), i el PSC (1). A l'oposició, Acord per Maçanet (1), Tots Som Poble (1) i DIM (1). En aquestes eleccions repeteixen els grups que ara formen govern, amb els mateixos candidats que el 2019, però sense cap més llista que els faci competència. Tot indica que, al marge de quina sigui la candidatura més votada, la possibilitat de refer el pacte és real. Aquest mandat també representa l'adeu a la política –si més no, a la primera línia– de Josep Maria Ciurana, que en va ser alcalde, com va passar ara fa uns anys amb Antoni Guinó. Amb la desaparició d'aquests dos veterans, es donarà per tancada realment una etapa política. No ho van tenir fàcil, perquè van haver d'entomar aquestes dues realitats de què parlem.

Maçanet ha estat protagonista durant dècades de molts titulars, especialment arran de la problemàtica de la gestió d'aigua de boca a la urbanització més gran del municipi, Residencial Park. La urbanització estava recepcionada, però hi faltava la gestió de l'aigua, que la portava per contracte l'empresa Rec Madral. Els continus problemes d'abastament van obligar l'Ajuntament el 2014 a fer un intent per gestionar el servei, que no va prosperar. El 2017 es va mirar d'expropiar, sense èxit. Finalment, el 2019 s'aconsegueix, però es generen quatre processos judicials: un de guanyat per l'Ajuntament i un altre en espera de sentència. Encara en falten dos que van fer camí. Aquesta problemàtica, però, ha amagat una de les realitats socials, econòmiques i urbanístiques més sorprenents que tenim a la demarcació i, per extensió, a l'Estat. Una moneda, dues cares A vista d'ocell, Maçanet, amb els seus 45,21 km² de terme municipal i uns vuit veïnats, es va dibuixant amb arbredes i camps, formant un paisatge tranquil, serè. Però les ferides deixades sobre el territori de l'AP-7, l'N-II i la C-35 són ben visibles i, a la vegada, són clau per veure l'evolució urbanística en extensió del municipi. Sense aquests tres eixos viaris no es pot valorar, doncs, gran part del seu creixement. Aquí entrem en la segona cara d'aquesta moneda que és Maçanet: les urbanitzacions que es van començar a fer a principis dels anys setanta del segle passat.

Hi donem un cop d'ull, però amb dades a la mà. Tres grans urbanitzacions s'escampen pel territori, separades del nucli principal, com gegants estesos pels turons: Residencial Park (amb 54 km de carrers), Montbarbat (38 km) i Mas Altaba (32 km). Totes tres sumen, doncs, 124 km de carrers. Sí, ho han llegit bé. Només a Residencial Park, hi ha 2.127 parcel·les, de les quals 1.800 s'han edificat i 327 estan pendents de fer-ho. Les dades provoquen vertigen, és cert. Som davant la segona urbanització més gran d'Europa. La primera és el Parque de las Castillas, a Torrejón del Rey, a Guadalajara, amb 2.500 parcel·les i amb una població que ja supera el mateix poble. Podrien estar perfectament agermanades. Les comunicacions van ser clau per al naixement i creixement d'aquests dos municipis separats per 634 km. A Maçanet, aquestes infraestructures viàries van convertir-la en un espai natural d'estiueig per a veïns de Barcelona, especialment de Badalona i Sabadell, però també de Girona i de França, per la connexió amb l'AP-7. El mateix va passar amb el Parque de las Castillas, que es va convertir en espai d'estiueig de l'àrea metropolitana de Madrid. Els reptes de futur Maçanet és un poble dinàmic, que disposa d'un bon teixit associatiu. Un polígon industrial, que s'ha fet amb els anys, ha aconseguit generar 2.000 llocs de treball. Les urbanitzacions estan recepcionades –tret dels serrells judicials pel tema de l'aigua de boca a Residencial Park–, i tot gràcies, amb encerts i errors, al treball que han fet els diversos consistoris, que han evitat mals majors. Ara es treballa per fer-hi un segon polígon i es planteja una zona de creixement. Sobre la taula hi ha un tema impossible d'obviar com és la redacció d'un pla d'ordenació urbanística municipal (POUM), que ha de substituir l'obsolet pla general d'ordenació urbana (PGOU), que ja té 23 anys. Maçanet, doncs, se'ns apareix com un gran laboratori a cel obert. Un espai on es confronten dues realitats, dues visions, dos models, que no tenen més remei que entendre's. Dos ambients, que són molts, perquè dins les mateixes urbanitzacions s'hi pot veure de tot: des del peculiar ecosistema al voltant del bar Oasis, els treballadors, segones residències i altres activitats, que operen, qui sap, en la foscor. Maçanet és i serà un gran repte. Un de molt gran.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 15-05-2023, Pàgina 8

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2289146-les-dues-cares-de-macanet.html>